

SADONKORJUU

Sadonkorjuu.

Viininkorjuun tavoin sadonkorjuu merkitsee talonpojan silmissä hänen työnsä hedelmää ja vuotuisen toimeentulonsa takuuta. Tämä luonnon työstä ihmiselle antama arvio voi merkitä myös Jumalan tuomiota.

I. Sadonkorjaajien ilo.

Ohran (huhtikuu) ja vehnän (toukokuu) korjuu on kansan iloisten juhlien aikaa: niittäjäjoukkojen laulu kantautuu kukkulalta toiselle ja saa unohtamaan sirppityön raskaan vaivan paahtavan auringon alla (Ruut 2; Jes. 9:2; Jer. 31:12; Ps. 126:6). Tässä ilossa Jahveä ei unohdeta: sadonkorjuu on Jumalan siunauksen merkki ja hedelmä. Jumalalle, joka on antanut kasvun, kuuluu kiitoksenanto (1. Kor. 3:6; Ps. 67:7; Ps. 85:13); se ilmenee liturgisessa sadonkorjuun juhlassa, helluntaissa, jolloin tuodaan uhriksi sadon ensihedelmät, erityisesti ensimmäinen lyhde (2. Moos. 23:16; 2. Moos. 34:22; 3. Moos. 23:10).

Niittäjän tulee myös jakaa ilonsa toisille osoittamalla anteliaisuutta. Laki käsksee: ”Älä sido viljaa puivan härän suuta” (5. Moos. 25:4; 1. Kor. 9:9), ja ennen kaikkea: ”Älä korjaa peltoa loppuun asti äläkä kerää jälkikorjuun tähkiä” (3. Moos. 19:9; 5. Moos. 24:19), jotta köyhälle ja muukalaiselle jäisi osansa. Tämän anteliaisuuden ansiosta Boas kohtasi ja nai muukalaisen Ruutin, jota pidetään Daavidin ja Messiaan esiäitinä (Ruut 2:15 ff.; Matt. 1:5).

Tämä oikeutettu ja veljellinen ilo ei kuitenkaan saa sitoa maanviljelijän katsetta maahan. Tätä epäilemättä Laki pyrki juurruttamaan sapattivuotta koskevalla säädöksellään, joka määräsi ”antamaan maan levätä joka seitsemäs vuosi” (3. Moos. 25:4 ff.) ja kutsui maanviljelijää palaamaan paimentolaiselämään sekä turvautumaan entistä enemmän yksin Jumalaan. Tätä Jeesus täsmentää: taivaallisen Isän varaan on jättäydyttävä, kuten ”korppien, jotka eivät kylvä eivätkä korjaa” (Luuk. 12:24 rinnakk.). Maanviljelijä ei siis pane turvallisuuksaan eikä toivoaan täysiin viljamakasiineihinsa eikä kokoa aarteita itselleen, vaan korjaa jonakin päivänä sielunsa sadon ”Jumalaa varten” (Luuk. 12:16–21; vrt. Jer. 17:11).

On turha vastustaa tätä ja sanoa laiskan palvelijan tavoin: ”Jumala korjaa sieltä, minne hän ei ole kylvänyt” (Luuk. 19:21), sillä luodessaan ja lunastaessaan ihmiset Jumala on kylvänyt sanansa kaikkiin sydämiin (Jaak. 1:21; Mark. 4:20).

2. Kun sadonkorjuu liittyy kylvämiseen. Se tapahtuu usein toisenlaisessa hengellisessä ilmapiirissä: ”Ne, jotka kyynelin kylvävät, korjaavat sadon laulaen” (Ps. 126:5). Se eroaa myös määrältään: ”Ne, jotka kylvävät niukasti, korjaavat niukasti, ja joka kylvää runsaasti, korjaa runsaasti” (2. Kor. 9:6). Jumalan tavoin, joka on teoissaan aina ylenpalttinen, sato voi kuitenkin ylittää kylvön ja nousta satakertaiseksi, kuten Iisakin tapauksessa (1. Moos. 26:12), hyvälle maalle, joka ottaa vastaan Jumalan sanan (Matt. 13:8, 23 rinnakk.).

3. Lopuksi, vaikka ihanteena on korjata se, mitä on kylvänyt. (Jes. 37:30), Jumala on jakanut kylvö- ja sadonkorjuuajat (1. Moos. 8:22; Jer. 5:24), niin että ihmisen on odotettava viljan kypsymistä (Mark. 4:26–29), kuitenkin täysin luottaen, sananlaskusta huolimatta: ”Toinen kylvää, toinen korjaa” (Joh. 4:37).

III. Sadonkorjuu, Jumalan tuomio.

Korjatessaan ihmisten teot Jumala tuomitsee heidät vanhurskautensa mukaan. Tämä aikojen lopussa tapahtuva tuomio ennakoituu Kristuksen tulemuksessa.

1. Jahven päivänä. Saponkorjuulla on kaksi puolta. Sato korjataan — se on iloa; se leikataan, sitä puidaan nurmella, sitä tallataan puimareella ja lopuksi oljet poltetaan (Jes. 28:27 f.); tämä on rangaistus.

Viikatemiehen tavoin Jumala leikkaa, murskaa ja viskaa ilmaan rangaistessaan Israelia (Jes. 17:5; Jer. 13:24) tai Babylonia (Jer. 51:2, 33). Ja kun ihmisten pahuus on saavuttanut huippunsa, on aika tarttua sirppiin: sato on kypsä (Joel 4:13), kansojen tuomion sato. Mutta samalla, jyrkkänä vastakohtana, jonka profeettalliset julistukset tuovat esiin, ilmoitetaan iloisesta sadonkorjuusta, joka seuraa pian kyntämistä (Joel 4:18; Aam. 9:13; Hoos. 6:11; Ps. 126:5 f.).

2. Messiaanisinä aikoina. Tämä ilmoitus toteutuu Jeesuksen tulon myötä.

a. Kylväjä ja sadonkorjaaja. Kun Edelläkävijälle Kristus on viskaaja, joka puhdistaa puimatantereensa ja erottaa jyvät akanoista (Matt. 3:12 rinnakk.), kristityille Jeesus on sekä ylivertainen Herra, joka levittää Jumalan sanan ihmisten sydämiin (Mark. 4:3–9 rinnakk.), että Saponkorjaaja, joka panee sirpin peltoon sadon ollessa kypsä (Mark. 4:29). Ei tarvitse odottaa: ”Pellot ovat valkeat sadonkorjuuta varten...”; myös kylväjä jakaa sadonkorjaajan ilon (Joh. 4:35 f.).

b. Sadonkorjuun työmiehet. Jos sadonkorjuu on jo kypsä, Herra kutsuu työhön (Matt. 9:38 rinnakk.); sadonkorjuuseen lähetetyt opetuslapset kokoavat edeltäjiensä työn hedelmän, ennen kaikkea Jeesuksen, joka on verellään maksanut vehnänyvän moninkertaistumisen. Tässä pitää yhä paikkansa sananlasku, joka erottaa kylväjän sadonkorjaajista (Joh. 4:37). Saponkorjaajat itsekin kuitenkin joutuvat koettelemuksen ja vainon seuloitaviksi (Luuk. 22:31).

c. Lopullista sadonkorjuuta odotettaessa. Jos uusi helluntai todella aloittaa Kirkon sadonkorjuun, se ei kuitenkaan pääty ennen kuin Herran päivä koittaa, jolloin Ihmisen Poika iskee sirppinsä vihdoin kypsään satoon (Ilm. 14:14 ff.; Mark. 4:29). Siihen saakka rikkavilja pysyy sekoittuneena hyvään viljaan; Kirkon tulee arvioida ja tuomita paha, mutta sen tehtävänä ei ole heittää jumalatonta tuleen. Aikojen lopussa Ihmisen Poika lähettää enkelinsä panemaan täytäntöön tuomion, jonka hän on langettanut ihmisten teoista (Matt. 13:24–30, 36–43).

RG

Katso myös: → fetes AT I – Hedelmä – joie AT I – Tuomio AT II 2 – Helluntai I – semer – vendange